

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

နတ်ပွက်ထားသည့်မိန်းမပျို

အောင်မြတ်သာနှင့် နတ်ဖွက်ထားသည့်မိန်းမပျို

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်သားတွေကင်းစင်နေပြီး ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်သန်းနေတဲ့ နံနက်ခင်း အချိန်ကာလမှာ ရွှေရောင်တစ်လက်လက် ထနေတဲ့ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီထီးတော်တင်ပွဲကို အောင်မြတ်သာတို့ဆရာ တပည့်တွေ မထင်မရှားဟန်နဲ့ ရောက်ရှိခဲ့ကြတယ်။ စေတီအဝင်ဝ မုဒ်ဦးမှာ တော့ လက်ရာ မြောက်စွာထုဆစ်ထားတဲ့ ဂဠုန်ငှက်ရုပ်ထုကြီးကလဲ ရောက်လာသူ အပေါင်းကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စွဲဆောင်နေခဲ့တယ်။

ထီးတော်တင်ပွဲပြီးဆုံးတဲ့အချိန်မှာတော့ မုဒ်ဦးအဝင်ဝမှာ ထိုင်ပြီး ငိုယိုနေတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်အမှတ်မထင်မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘုရားထီးတင်ပွဲလာကြတဲ့ပရိတ်သတ်တွေကတော့ မုဒ်ဦးဝမှာထိုင်ငိုနေတဲ့ လူကို သတိမမူမိကြပဲ မိမိတို့သွားလိုရာခရီးလမ်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ သွားလာ နေကြတာမြင်လိုက်ရတဲ့ အောင်မြတ်သာက

"သက်ခိုင် မုဒ်ဦးဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထိုင်ငိုနေတာ မြင်ရ လား" လို့မေးလိုက်တော့ သက်ခိုင်က အောင်မြတ်သာကြည့်တဲ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

"မြင်ရတယ်ဆရာ သူ့မှာဘာအပူပင်တွေများရှိလို့ အခုလိုကုသိုလ် ရေးလုပ်တဲ့အချိန်မှာ ငိုကြွေးနေရတာလဲမသိဘူးနော်"

"မဟုတ်ဘူးသက်ခိုင် သူထိုင်ငိုနေတာကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူ တွေ တစ်ယောက်မှ သတိ မထားမိကြသလို တစ်ယောက်မှလဲ စောင်းငဲ့ပြီး မကြည့်သွားကြဘူး ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ငိုနေတဲ့ သူဟာ လူသားတစ်

ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ယူဆလို့ရတယ်"

သက်ခိုင်လဲ အောင်မြတ်သာစကားကြောင့် အနည်းငယ်တွေဝေ
သွားပြီး

"ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းဆို သူကနာနာဘာဝ ဒါမှမဟုတ် ဒီဘုရား
ကိုစောင့်ရမယ့် အစောင့်ထဲက တစ်ယောက်များဖြစ်နေမလား"လို့ပြော
လိုက်တော့ အောင်မြတ်သာက ဘာမှဆက်မပြောပဲ ထိုင်ငို နေတဲ့လူရှိတဲ့
ဘက်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။

သက်ခိုင်နဲ့တောက်ရလဲ အောင်မြတ်သာထွက်သွားတဲ့နောက်ကို
လိုက်သွားပြီး မုဒ်ဦးဝ ရောက်တော့ အောင်မြတ်သာက

"သင်ဘာကြောင့် အခုလိုရှိကြီးတင် ငိုကြွေးနေရတာလဲ"လို့
မေးလိုက်တော့ ငိုနေတဲ့သူက အံ့ဩတဲ့မျက်နှာနဲ့ အောင်မြတ်သာတို့ကို
ကြည့်ပြီး

"ကျုပ်ငိုနေတာကို သင်တို့မြင်ကြတယ်ပေါ့လေ"

"သင်ဒီနေရာကိုစရောက်လာထဲက ကျုပ်မြင်နေရပါတယ် ဘာ
အတွက်ကြောင့် ကုသိုလ်ယူ နေတဲ့အချိန်မှာ သာဓုမခေါ်ပဲ ငိုကြွေးနေတဲ့ပုံ
ကိုလေ့လာကြည့်ရင် သင့်မှာအလွန်အရေးကြီးတဲ့ အခက်အခဲတစ်ခုရှိနေပြီ
ထင်တယ်"

အောင်မြတ်သာစကားအဆုံးမှာ ငိုကြွေးနေတဲ့သူက ထိုင်နေရာက
နေ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး

"ကျုပ်နာမည်က ထွန်းသာလို့ခေါ်ပါတယ် ကျုပ်ကဒီတောင်ရဲ့
အရှေ့ဘက်ကရွာမှာနေပါတယ် ကျုပ်မှာအသက်ထက်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူတစ်ဦး
လဲရှိပါတယ် သူ့နာမည်က မိုးသားဖြူတဲ့"

ထွန်းသာဆိုတဲ့သူက ကောင်မလေးနာမည်ကို ရေရွတ်ရင်း တောင်
ရဲအရှေ့ဘက်ကို ငေးမော ကြည့်လိုက်ပြီး ငြိမ်သက်သွားခဲ့တယ်။

"ပြောပါ သင်ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ကျုပ်တို့ကို ယုံကြည်စွာပြောပြလို့ရ
ပါတယ်"

အောင်မြတ်သာရဲ့လမ်းဖွင့်တဲ့စကားကြောင့် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေတဲ့
လူငယ်ရဲ့မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာပြီး

"ကျုပ်အခုပြောချင်တာကတော့ ကျုပ်အတွက်မဟုတ်ပါဘူး
မိုးသားဖြူအတွက် ပြောပြချင်တာပါ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်တွေက သီလသမာဓိပညာ
နဲ့ပြည့်စုံမယ့်သူတွေလိုယုံကြည်လို့ မိုးသားဖြူ အကြောင်းကိုအစအဆုံးပြော
ပြချင်ပါတယ်"

"သင်ပြောတာကို ကျုပ်တို့လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပေးပု
မယ် ဒီနေရာက လူသွားလူလာများတော့ လူရှင်းတဲ့တစ်နေရာကို ကျုပ်တို့
သွားကြရအောင်"

ထွန်းသာဆိုတဲ့လူငယ်လဲ အောင်မြတ်သာစကားကို ထောက်ခံတဲ့
အနေနဲ့ ခေါင်းညိမ့်ပြ လိုက်ပြီး အနောက်ကနေလိုက်လာခဲ့တော့တယ်။

အောင်မြတ်သာတို့လဲ လူသူအရောက်ပေါက်နည်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ခုံ
အနားကိုရောက်တာ

"ဒီနေရာက အရိပ်လဲရတယ် လူသွားလူလာလဲမရှိဘူး ဒါကြောင့်
သင်ပြောချင်တာကို လွပ်လပ် စွာပြောလို့ရပါပြီ"

" ကျုပ်အခုဖြစ်နေတာတွေကို ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်သေးဘူးဖြစ်နေ
တယ် ကျုပ်မှတ်မိတာက တစ်နေ့ညအချိန်ထိ ကျုပ်အိမ်မှာရှိနေသေးတယ်
အိပ်ယာကနိုးလာတော့ တစ်ခါမှမရောက်ဘူးတဲ့ တောတစ်နေရာကိုရောက်

နေခဲ့တယ် ကျုပ်လဲတစ်ခါမှမရောက်ဘူးတဲ့နေရာကနေ ရွာရှိတဲ့ဘက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးစားရှာဖွေပြီး ပြန်လာခဲ့တာ ရွာထိပ်အစပ်ကိုရောက်ခဲ့ တယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ် ရွာထဲကို ဝင်မယ်လုပ်ရင် တစ်ကိုယ်လုံးနီရဲနေပြီး လုံချည်ကိုခါးထောင်းကျိုက်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပေါ် လာပြီး ကျုပ်လက် နှစ်ဖက်ကိုချုပ်ကိုင်ပစ်ထုတ်ကြတယ် ကျုပ်လဲငိုယိုတောင်းပန်ပြီး ရွာထဲကို ဝင်ဖို့ ပြောပေမယ့် ဘယ်လိုမှပြောလို့မရခဲ့ဘူး ဒါကြောင့်စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ ဘုရားထီးတင်တဲ့ နေရာကိုရောက်လာခဲ့တယ် ကျုပ်လဲ ဘုရားပေါ်ကိုတက်မလို့ပြင်လိုက်ရုံပဲရှိသေးတယ် လူလိုလို ငှက်လိုလို အကောင်က ကျုပ်ကိုသူတို့ရဲ့တောင်ပံတွေနဲ့ ပုတ်ထုတ်ကြတယ် ကျုပ်လဲ တက်မရတဲ့အဆုံး ရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့ အမေနဲ့ မိုးသားဖြူအကြောင်းကိုတွေးပြီး ငိုချလိုက်တာ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်တွေရောက်လာတဲ့ အထိပါပဲ"

အောင်မြတ်သာက ထွန်းသာပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီး တဲ့အချိန်

"မင်းကအခုဘယ်ဘဝရောက်နေတယ်ဆိုတာရောသိရဲ့လား"

"ကျုပ်က ဘယ်ဘဝကိုရောက်ရမှာလဲ ခင်ဗျားတို့ဘာတွေပြောနေ ကြတာတုန်း"

"မဟုတ်သေးဘူး ထွန်းသာ မင်းကအခုရောက်နေတာက သာမန် လူတွေဘဝနဲ့ခြားနားတဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုပဲ ဒါကြောင့်မင်းရွာထဲကိုဝင်မရ တာ"

"ဟာဗျာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျားပြောတဲ့သဘောက ကျုပ်ကသေ သွားပြီလို့ဆိုလိုတာလား"

"ငါတို့လဲစိတ်မကောင်းပါဘူး မင်းအခုဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေတွေ ကို မယုံဘူးဆိုရင် သက်သေ ပြစရာတစ်ခုရှိတယ်"

အောင်မြတ်သာက ပြောရင်းဆိုရင်း ထွန်းသာရဲ့ ဂုတ်ပိုးကိုဆွဲကိုင် လိုက်တဲ့အချိန် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးငှက်တောင်မွှေးတစ်ခုကဲ့သို့ ပေါ့ပါး သွားပြီး လေပေါ်မှာပျံဝဲနေသလိုခံစားလိုက်ရတယ်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် လောက်အကြာမှာတော့ အလွန်မတ်စောက်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုပေါ် မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့အနေအထားဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

"မင်းအခုရောက်နေတဲ့နေရာကို အရင်ကရောက်ဖူးခဲ့လား"

အောင်မြတ်သာစကားကြောင့် ထွန်းသာက ချောက်ကမ်းပါး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် လိုက်ပြီး

"ဒီနေရာကို အပြင်မှာတစ်ခါမှမရောက်ဖူးပေမယ့် အိမ်မက်ထဲမှာ တော့ မကြာခဏဆိုသလို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ် ဒီနေရာကိုရောက်ရင် ခင်ဗျား ရပ်နေတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပ နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ခါး ထောက်ပြီးရပ်နေလေ့ရှိတယ် အိမ်မက်ကလန့်နိုးခါနီးရင်တော့ သူက ကျုပ် ကိုမျက်ထောင့်နီနဲ့စိုက်ကြည့်တတ်တယ်"

"ဒီအိမ်မက်ကို မင်းဘယ်အချိန်ထဲက စမက်ခဲ့တာလဲ"

"အင်း မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် မိုးသားဖြူက ကျုပ်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ အဖြေပေးတဲ့နေ့မှာ ဒီအိမ်မက်ကိုစမက်ခဲ့တာပဲ အဲ ကျုပ်မှတ်မိပြီ ကျုပ်နဲ့ မိုးသားဖြူ ချိန်းတွေ့တဲ့နေ့တွေဆိုရင် ဒီလို အိမ်မက်မျိုးအမြဲလိုလိုမက်တတ် တယ် တစ်ခါတစ်လေ အိမ်မက်ထဲက လူက ကျုပ်ကိုစားမတတ် ဝါးမတတ် အကြည့်မျိုးနဲ့ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကြိမ်းဝါးလေ့ရှိတယ်"

အောင်မြတ်သာလဲ ထွန်းသာပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီး

"မင်းပြောတဲ့စကားတွေအရဆိုရင် အိမ်မက်ထဲက လူဟာ မင်းကိုဒီ နေရာကို ရင်းနှီးအောင် အရင်ဆုံးခေါ်ဆောင်ခဲ့တာပဲ လူတွေဟာအိပ်ပျော်

နေတဲ့အချိန် သူတို့ရဲ့ဝိညာဏ်က ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုထွက်သွားတတ် တယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးလား"

"ကြားဖူးတယ် ကျုပ်ချစ်သူ မိုးသားဖြူလဲ ခင်ဗျားပြောသလို တစ်ခါ တစ်လေဖြစ်တတ်တယ် အဲလိုဖြစ်တဲ့နေ့ဆိုရင် ကျုပ်ဆီကိုသူလာလေ့မရှိ ဘူး ကျုပ်ရွာပြန်ရောက်ရင် ခင်ဗျားနဲ့သူ့ကို မိတ်ဆက် ပေးမယ်"

ထွန်းသာက မိုးသားဖြူအကြောင်းပြောရင်း စိတ်တွေတက်ကြွလာ တာမြင်တော့ အောင်မြတ်သာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး

"ငါဒီစကားကိုမပြောသင့်မှန်းသိပေမယ့် အခုတော့ပြောရတော့ မယ် မင်းဟာသေသွားခဲ့ပြီ ထွန်းသာ"

"ဟေ့လူ ခင်ဗျားက လာနောက်နေတာလား ကျုပ်ရွာထိပ်ကို တောင် ပြန်ရောက်ခဲ့သေးတယ် လေဗျာ ရွာထဲမှာအမှုတစ်ခုခုဖြစ်နေလို့ ရွာ ပြင်ရောက်နေတဲ့ကျုပ်ကို မပေးဝင်ပဲမောင်းထုတ်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ အသားနီ နီနဲ့လူတွေက မြို့ကအရာရှိမင်းတွေခေါ်လာတဲ့ သက်တော်စောင့်တွေ ဖြစ် ချင်ဖြစ် နေမှာပေါ့"

" မင်းမယ့်ဘူးဆိုရင်လဲ ယုံကြည်အောင် ငါသက်သေပြပါ့မယ်"

အောင်မြတ်သာကပြောရင်းဆိုရင်း ထွန်းသာရဲ့ နောက်ကျောကို လက်ဖဝါးနဲ့တွန်းထုတ် လိုက်တဲ့အချိန်

"အားးးးးးးး"ဆိုတဲ့အော်သံနဲ့အတူ အလွန်မတ်စောက်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးထဲကို ထွန်းသာ ပြုတ်ကျသွားခဲ့တယ်။

ထွန်းသာလဲ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျသွားတဲ့အချိန် ရင် ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ထားကာ အောက်ကြမ်းခြေနဲ့ ထိတွေ့မယ့်အချိန်ကို စောင့်နေပေမယ့် လူက အောက်ကိုမရောက်နိုင်ပဲ လေ

ထဲမှာငြိမ်နေတာကို သတိထားမိလာတဲ့အတွက် ပိတ်ထားတဲ့ မျက်လုံး တွေ ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲမှာလွင့်မျောသွားလာနေ တာကို သိလိုက် ရတယ်။

ထွန်းသာလဲ လေထဲမှာမျောနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဟန်ချက်မပျက် အောင်ထိန်းကျောင်းကာ မျောလွင့်နေတဲ့အချိန် ချောက်ကမ်းပါးအလယ် တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ရပ်ပျက် ဆင်းပျက်သေဆုံးနေ တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

"ဟင် ဟိုလူဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီနဲ့လုံချည်က ငါအခုဝတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပါလား"ဆိုတဲ့ အတွေးက ရင်ဝကိုဒိန်းခနဲလာဆောင့်ခဲ့တယ်။ ထွန်း သာလဲ သေချာအောင်အနီးကပ်ပြီး ကြည့်လိုက် တဲ့အချိန်မှာတော့ သေဆုံး နေတဲ့သူရဲ့ ညာဘက်လက်မှာဝတ်ထားတဲ့ ကြိုးအနီတစ်ချောင်းကို မြင် လိုက်ရတယ်။

"ငါတကယ်သေသွားတာပါလား မဖြစ်နိုင်ဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး ငါသေ လို့မရသေးဘူး" လို့အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အချိန် ခန္ဓာကိုယ်က ချောက်ကမ်းပါး အပေါ်ဘက်ကို မြှောက်တက်သွားခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်တစ်ခုလို လည်သွားကာ သတိလစ်သွားခဲ့တယ်။ သတိပြန်ရ ချိန်မှာတော့ ရွာနဲ့မလှမ်း မကမ်းမှာရှိတဲ့ စောင်းလျားပင်အောက်ကိုရောက် နေခဲ့ပြီး ဘေးမှာ တော့ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့လူနဲ့သူ့တပည့်တွေ ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

"ထွန်းသာ မင်းအဖြစ်မှန်ကိုလက်ခံလိုက်ပါ အခုမင်းမှာနေစရာမရှိ ဘူးဟုတ်လား"

အောင်မြတ်သာစကားအဆုံးမှာ ထွန်းသာ ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး

"ဟုတ်တယ် ကျုပ်မှာနေမယ့်နေရာမရှိဘူး"

"အခုလောလောဆယ်တော့ ဒီစောင်းလျားပင်ပေါ်မှာ ခေတ္တနေနေ ဦးပေါ့ ဒီအပင်မှာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလဲ ငါခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ သူကလဲမင်းကိုမ နှင်ထုတ်ဘူးလို့ပြောတယ်"

အောင်မြတ်သာစကားကြောင့် ထွန်းသာက စောင်းလျားပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်တွေမှာ နေရာလပ်မရှိအောင်ပြည့် ကြပ်နေတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံနာနာဘာဝတွေကို မြင်လိုက်ရတယ်။ စောင်းလျားပင်ရဲ့ထိပ်ဆုံးအပိုင်းမှာတော့ ငွေရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ တဲ့ ဗိမ္ဗာန်တစ်ခုရှိနေပြီး အပေါက်ဝမှာတော့ မျက်နှာသွယ်သွယ်နဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

စောင်းလျားပင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ နာနာဘာဝတွေကတော့ ထွန်းသာ ကို သိပ်မကြည်တဲ့ မျက်နှာ တွေနဲ့စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန် ဗိမ္ဗာ ၏မာန်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စောင်းလျားပင်အောက်ကို ဆင်းလာပြီး

"ဆရာပြောတာဒီကောင်လေးလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒီကောင်လေးကို သင့်လက်ထဲအပ်ခဲ့ပါမယ် ကျုပ် တို့မှာလဲ လုပ်စရာကိစ္စလေး ရှိသေးတဲ့အတွက် သူ့အတွက်နေရာရှာပေးဖို့ က အချိန်မရသေးလို့ပါ"

"ရပါတယ်ဆရာ သူတစ်ယောက်စာအတွက်ကတော့ နေရာရှိပါ တယ် ဗလကြီးနဲ့ ငထွန်းသာ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါမရှိတဲ့အချိန် ဒီကောင် လေးကိုသေချာစောင့်ရှောက်ထားကြ ကြားလား"

စောင်းလျားပင်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ် စကားအဆုံးမှာ ညာဘက်သစ်ကိုင်း ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ သရဲနှစ်ကောင်က အမိန့်နာခံတဲ့သဘောနဲ့ လူတစ်ပွေစာ လောက်ရှိတဲ့သစ်ကိုင်းကို လှုပ်ခါရုံလေး လှုပ်ပြလိုက်တယ်"

***